

om „Betingelser“ knyttedes til „Begunstigelser“, men derved vilde Lovens Titel blive ufornuften lang og tung. I saa Henseende er jeg ganske enig med den højtærede Minister, og han har formodentlig overhørt, at jeg bestemt udtalte, at selv om mit Underændringsforslag blev vedtaget, vilde jeg dog stemme mod det ændrede Forslag, idet jeg fandt det Udtryk for Forslaget, som er blevet valgt af den højtærede Minister langt korrektere og overhovedet saa korrekt, som vel muligt, hvorfor jeg, selv om der skulde kunne findes et endnu korrektere Udtryk, dog vilde advare imod at vedtage det, fordi man derigennem vilde bryde Traditionen og den gode Kontinuitet i vore Love, idet alle vore Love om Kreditforeninger, saa vidt jeg ved, have den Titel: „Lov om Oprettelse af en Kreditforening“; og derfor fastholder jeg over for den ærede Ordførers Indvendinger den Stilling, jeg tidligere har taget. — Det gif mig, ligesom det i Gaar gif den ærede Ordfører, at jeg glemte at udtale mig om nogle Vædringsforslag, der af et æret Medlem ere stillede uden for Betænkningen. Det under Nr. 2 stillede finder jeg ligesom den ærede Ordfører ganske rigtigt, ja selvfølgelig, idet det kun angaar en Rettelse af et Udtryk, som er blevet overjet i Udalget og af den ærede Ordfører, da man paa alle andre Punkter i Forslaget har forandret Ordet „Interessenter“ til „Medlemmer“. Derimod maa jeg i Modsætning til den ærede Ordfører, der ogsaa anbefalede Vædringsforslaget under Nr. 1, bestemt advare mod dette Forslag, og det ikke alene det høje Ting i sin Almindelighed, men særlig det ærede Flertal i Udalget, som har stillet et Vædringsforslag under Nr. 4 i Betænkningen; thi det er givet, at den Hensigt, Forslagsstillerne have haft med dette Vædringsforslag under Nr. 4, aldeles vil forfølges, hvis dette Forslag Nr. 1 vedtages. Den ærede Ordfører har jo alligevel meget godt kunnet anbefale Forslaget, idet han udtrykkelig gentagne Gange har hævdet, at han personlig i dette Tilfælde ikke stod paa samme Standpunkt som Flertallet, men tværtimod endogsaa gerne saa, at hele Vædringsforslaget under Nr. 4 udgik, men nu er det saa, at hvis Udtrykket „bevilgede“ udgaar, saaledes som det i Forslaget Nr. 1 foreslaas, faar Vædringsforslaget under Nr. 4 egentlig ingen Betydning. Thi Betydningen reduceres til det samme som den, der maa tillægges de løse Laanebegæringer, hvorpaa det ærede Flertal sammen med mig ikke lagde nogen synderlig Vægt; thi Vædringsforslaget vil nemlig da komme til at lyde

paa, at det er nok, at der foreligger en Erklæring, om at vedkommende vil modtage det begærede Laan; men naar Erklæringen ikke angaar „bevilgede“ Laan, kan der jo blive begæret saa store Laan, at man ikke vil bevilge dem, og derved faar det hele Forslag i Virkeligheden kun en meget lille Betydning. Jeg vil derfor paa det bestemteste advare imod at stemme for dette Underændringsforslag, som vil ødelægge Betydningen af Vædringsforslaget under Nr. 4 og sikkert ogsaa forvanste Flertallets Hensigt dermed.

Den ærede Ordfører tillod sig at tillægge mig den Mening, at jeg overhovedet ikke brød mig om Forskrifter for Burderinger, at jeg havde ladet haant om saadanne Forskrifter i det hele taget og vel endog havde fundet dem aldeles overflødige. Jeg kan jo ikke tænke mig andet, end at den ærede Ordfører maa have overhørt, at jeg, idet jeg omtalte Flertallets vigtigste Vædringsforslag, eller i ethvert Tilfælde det Vædringsforslag, som Flertallet lægger stærkest Vægt paa, nemlig Vædringsforslaget under Nr. 10, da straks begyndte at udtale min fulde Anerkendelse af det Forsøg, der her er gjort paa at frembringe bedre Burderingsforhold, et Forsøg, som jeg ganske vist troede var mere velment, end det vilde blive virkningsfuldt, men jeg anerkendte, at det var et alvorligt Forsøg paa gennem de Forskrifter, der bleve foreslaaede under Nr. 10, at naa til bedre og paalideligere Burderingsforretninger, idet der gaves Regler for, hvad de maatte taksere og hvad ikke. Jeg hævdede i en længere Udvikling, at jeg troede, at Flertallet havde meget overvurderet den Betydning, der kunde ligge deri, men jeg underkendte paa ingen Maade Betydningen af den foreslaaede Forskrift, jeg sluttede endog med, at jeg vilde stemme for Forslaget, hvori den bedste Anerkendelse fra min Side laa, men jeg maatte dog sige, at selvfølgelig kunde der ikke derved staves nogen Betyngelse, thi gennem Forskrifter alene vilde det være umuligt at fremtvinge virkelig gode og paalidelige Burderingsforretninger, da til syvende og sidst altid Resultatet vilde bero paa Burderingsmændenes Skøn, et Skøn, der hverken lader sig kontrollere eller bestemme gennem Forskrifter. Det var altsaa langt fra, at jeg, som den ærede Ordfører syntes at ville tillægge mig, i det hele taget vilde sætte Forskrifterne til Side eller vilde anse dem for overflødige, eller vilde anse den Forskrift, der var givet i Vædringsforslag Nr. 10, som betydningsløs; jeg tillægger den kun mindre Betydning, end der blev tillagt den.